

Lezecká skála Barunka v Řeži, to je dítě čínské chřipky

8. 5. 2020

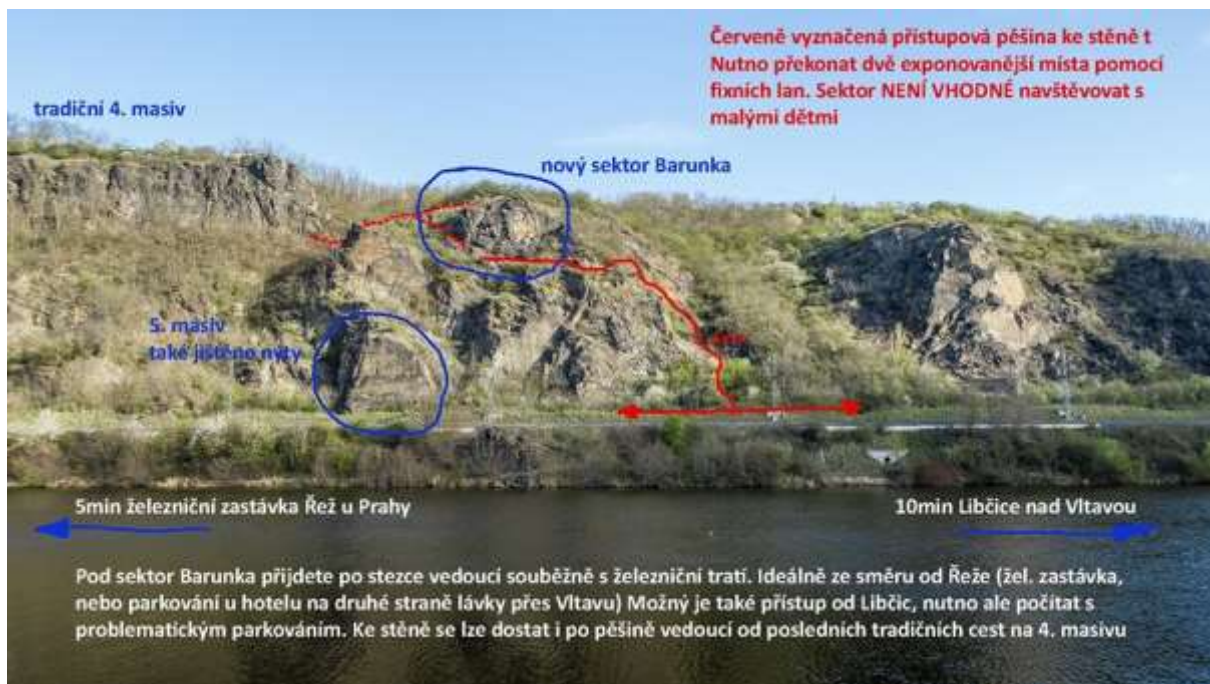
1. Prašivka 5
2. Ryzec na hřibů 5-
3. Po stopách Franty Mrvika 6-
4. Satan reloaded 6
5. Bez roušky to nelez! 7
5. var. s levou hranou 7-
6. Ruce do džusovače 7
7. Koronavirus 7
8. Covid 7-/7

9. Barunka 6+
10. Enterprise 6
11. Tuleníčko 7+
12. Anděl co dělá neplechu 8
13. Čuftěna 8/8+
14. Neshod' To! 8
15. Výzva slečny Honoldové 7-
16. Mladší ségra sl. Honold 6

- Délka cest 12 až 15m
- Jištěno nýty, bezpečné rozestupy
- Cesty končí slaňákem s mailonkou
- Pozor v nástupech na volné kameny!!
- Není vhodné pro lezení s dětmi
- Sektor je stále neolezený, dbejte prosím zvýšené opatrnosti!

PŘILBA PRO LEZCE I JISTIČE !!!

Čínská chřipka budiž pochválena (aspoň za něco). Tady otevřela nový, tuze sportovní lezecký sektor. Leží v Řeži u Prahy, jmenuje se Barunka a Tomáš Lisý na jeho „certifikaci“ poctivě odmakal skoro měsíc. V běžném provozu by ho asi tolik nenašel. Nabízí se tu 16 cest v obtížnosti 5 až 8+ v délce od 12 do 15 metrů.

Lisák je známá postava, všestranný sportovec, fotograf a dlouholetý kouč handicapované formace Sportability. Jak si skálu našel? „Je to jednoduché, pocházím z Libčic, kousek odtud. Od patnácti lezu a začal jsem tady. Tehdy trochu pankáčsky, jsem rád, že jsem to přežil, než se nás někdo rozumný a zkušený ujal,“ vypráví. „Tahle skála byla trochu stranou. Celý život jsem na ní koukal a viděl, že by tam mohly vzniknout pěkné cesty, ale taky že na ní nebude jednoduchý přístup, proto jsem svůj plán stále odkládal. A tak se stala až mým koronavirus projektem.“

Vytyčení jedné cesty mu zabralo zhruba den. „Nejde o to jen navrtat pár jištění. Nejdřív jsem musel vyklesat spoustu roští, aby se tam dalo dojít, porazit stromky. Skála měla taky spoustu volných kamenů a šutrů. Takže nejdřív zase hrubá práce, shazuješ šutry. Až na očištěnou vytyčuješ cestu,“ popisuje práci. Za spolupráci děkuje nejvíc Michalu Nehasilovi, Lukáši Čermákovi a Martinu Tučkovi, nezapomíná ani na zdejšího nestora Frantu Mrvíka.

Řež proslula především tradičním lezením. Někdo ho miluje, jiný má jeho vyznavače za sebevrahy. Na čtyřech hlavních masivech, ležících na levém břehu Vltavy očíslovaných I až IV (ten první vzal za své při rekonstrukci železničního koridoru a nyní je pro lezení nepoužitelný), vznikaly cesty již od sedmdesátých let.

“Cesty se dělaly zesponu, jsou až 50 metrů dlouhé a zanechané tak, jak je prvovýstupci kdysi přelezli. To znamená, že v nich najdeš maximálně několik skob a jistiš hlavně pomocí vklíněnců či friendů. Některé cesty jsou na dvě lanové délky a ve stěně se “štanduje”,” ukazuje.

Lezení v Řeži je svým charakterem velmi podobné lezení v horách, kde také často není fixní jistiění. “Na těchto tradičních řežských sektorech se etika ctí velmi přísně, nýt bys tu našel jen velmi těžko. Oproti tomu v moderních

sektorech číslo V, 51 a nyní Barunce najdete lezení čistě sportovního charakteru a cesty jsou dobře zajištěny borháky a nýty,” dodává.

“Současné sportovní cesty vznikají odshora. Po očištění skály slaňuješ a vrtáš. Líp se to dá zajistit a udělat přívětivější, lze tak udělat i těžší cesty,” srovnává Tomáš Lisý, člen Horolezeckého oddílu Řež, který tuto oblast spravuje, udržuje přístupové stezky a například vyměňuje staré špatné skoby za nové v tradiční cestách.

„Dá se tady opravdu velmi dobře potrénovat i na horské expedice. Je to pro lidi, kteří vědí, co dělají a specializují se na klasický styl lezení. Obě místa najdete sice sto metrů od sebe, ale vypadají rozdílné, těžké oproti klasickým,” vystihuje je. V tom podle něho spočívá zajímavost Řeže – zakonzervovaný klasický styl vedle nyní moderních cest. Proto je a bude ještě víc vyhledávaná, i když žádné komerční využití se tady neplánuje.

Cesty začínají na pětkách a končí na osm plus, většinově mají cesty náročnost sedm. “Zalezou si tady lidi, kteří lezou dobře, čeká vás atletické lezení v kolmé a převislé skále. Materiál je buližník, ale skála se pořád dost láme. Všechny cesty jsou osazeny nýty nebo borháky v komfortních rozestupech, ve slaňácích je mailona.”

Víc než doporučuje přilby, už příchod vede po ferátě s příchutí dobrodružství: “Není to vhodné pro výpravu s dětmi, ale dole najdete ještě přístupnější sektor V.”

Navíc není to tady zrovna ideálně přístupné (viz mapka – nejlíp vlakem do Řeže nebo autem zaparkovat k hotelu v Řeži). Obec i se známým vědeckým pracovištěm leží na pravém břehu Vltavy (z pohledu na sever). Po lávce přejdete na levou stranu s vlakovou zastávkou a nad tratí se už tyčí klasické masívy. Úplně vlevo ten první, oplocený, který kdysi podlehl zkáze a hned vedle něj druhý, nepříliš navštěvovaný. Přímo nad zastávkou se nalézá masiv III a kus vpravo od něj dominantní masiv číslo IV, kde se také nachází nejvíce cest. Dva moderní sektory se sportovními cestami najdete ještě více směrem na Libčice. Ten pátý dole u cestičky a Barunku nad ním.

A proč zrovna tohle dámské jméno? Ne, retro k Boženě Němcové nehledejte. Skála nese jméno prý podle jedné šikovné holky, doktorky, co hodně rychle běhá a zamilovala si lezení. Kdo ji zná, ví, kdo ne, tomu tato informace snad dostačuje...

Foto: Tomáš Lisý

